

Ján Adamus

Usilujte sa vojsť tesnou bránou

Ježiš cestou do Jeruzalema prechádzal mestami a dedinami a učil. Ktosi sa ho spýtal: „Pane, je málo tých, čo budú spasení?“ On im povedal: „Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám: Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť. Keď hospodár vstane a zatvorí dvere a vy zostanete vonku, začnete klopať na dvere a volať: „Pane, otvor nám!“ A on vám povie: „Ja neviem, odkiaľ ste!“ Vtedy začnete hovoriť: „Jedlí sme s tebou a pili, na našich uliciach si učil.“ Ale on vám povie: „Ja neviem, odkiaľ ste; odíďte odo mňa všetci, čo pášete nepravosť!“ Tam bude plač a škripanie zubami, až uvidíte, že Abrahám, Izák, Jakub a všetci proroci sú v Božom kráľovstve, a vy ste vyhodení von. A prídu od východu i západu, od severu i od juhu a budú stolovať v Božom kráľovstve. A tak sú poslední, ktorí budú prvými, a sú prví, ktorí budú poslednými.“

Lk 13, 22–30

Mnohí ľudia si svoje postavenie a kariéru budujú aj za cenu rozličných známostí. Čím majú viac známych a vplyvných ľudí, tým majú o sebe väčšiu mienku. Známostí však málokedy prerastú do hlbšieho priateľstva. Väčšinou sa známi kontaktujú len vtedy, keď niečo potrebujú.

Ježiš nás upozorňuje, že známost' s ním nám ešte nezaručuje večnú spásu. Jasne o tom hovorí dnešné evanjelium. Známym, ktorí ho nepočúvali a nechceli ho nasledovať, raz povie: Ja neviem, odkiaľ ste!

Tento svoj postoj Ježiš vyjadril ako odpoveď na otázku: Pane, je málo tých, čo budú spasení? Nevieme, prečo dostal túto otázku. Veď Židia boli presvedčení, že ako vyvolený národ, Boží obľúbenci, Abrahámovo potomstvo, budú spasení ale pre ostatný svet zostanú nebeské brány zatvorené. Možno práve preto Ježiš reaguje a využíva túto otázku, aby im urobil jasno. Neodpovedá síce priamo, koľkí budú spasení, ale hovorí o troch veľmi dôležitých veciach:

– Spása je veľmi vážna vec a človek sa musí silno usilovať, aby ju dosiahol. Ježiš ju prirovnáva k úzkej a tesnej bráne.

– Jeho odpoveď smeruje priamo k Židom, že im nebude stačiť, z akého sú národa, ale rozhodujúca bude ich viera a dobré skutky.

– Ježišova správa je radostná pre všetky národy, lebo jasne hovorí, že Božia spása je ponúknutá každému národu a každému človekovi.

Možno nás v duchu napadne, ako by asi Ježiš reagoval, keby sme mu otázku o spásu položili dnes. Čo myslíte, konajú dnes ľudia inak, ako v Ježišových časoch? Lste nie. Veď koľkí si namýšľajú, že budú spasení preto, že sú pokrstení, pobirmovaní, že párkrát za rok idú do kostola, či raz – dvakrát za rok na spoveď? Koľkí si namýšľajú, že Boh im všetko zaistí bez ich osobnej námahy a trápenia, odriekania a bolesti? Chcú všetko získať, ale bez toho, aby nemuseli nič do toho vkladať. Koľko je dnes ľudí, ktorí takto zmýšľajú? Nepatrím medzi nich aj ja?

Nezabúdajme, že ľacná spása neexistuje. F. Mauriac povedal: Náš život má takú hodnotu, koľko sme do neho vložili námahy. A má pravdu. Presne tak je tomu aj s večnosťou. Bude toľko hodna, koľko vložíme do nej práce a námahy pri plnení Božej vôle. A práve tu často zlyhávame, lebo túžime po ľahkom kresťanstve. Po odpustení bez kajúcnosti, po skutkoch, ktoré nás nič nestoja, po Ježišovi bez kríža.

Svätý Benedikt Labre sa raz vyjadril takto: Ak by mal byť zatratený len jeden človek, treba sa obávať potom o seba samého. No nejedná sa o vystrašeného kresťana, ale o kresťana dôverujúceho. Zo života svätého Filipa Neriho je známe, ako raz v tomto probléme pomohol istej rehoľnej sestre. Žila v neustálom strachu, že bude zatratená. Filip ju presviedčal, že pre ňu je určené nebo, ale ona sa tej myšlienke stále bránila: Nie, pre mňa je určené zatratenie! Filip už nevedel, čo jej má povedať, a tak sa jej spýtal: Za koho zomrel Kristus? A ona: Za hriešnikov. Filip na to: A ty si kto? Sestra vtedy skríkla: Veľká hriešnica! Filip sa usmial a pokojne povedal: No vidíš, Kristus zomrel aj za tvoju spásu a chce ňu mať v nebi.

Naša spása nie je teraz v Ježišových rukách, ale v našich. On pre našu spásu urobil všetko, teraz sme na ľahu my. Podmienky poznáme - viera a dobré skutky, tieto dve hodnoty majú naplniť náš život. Ježiš nechce byť našim známym, ale priateľom. Nechce dajaký špekulatívny vzťah, ale úprimné posväcovanie sa každého jedného z nás. Lebo iba tak nám bude môcť raz povedať: Viem, kto ste. Ste moji priatelia, lebo ste robili, čo som vám prikázal.

Prežime tento týždeň tak, aby nás Ježiš mohol nazvať svojimi priateľmi.

*Zo svojho Tvorcu
nech raduje sa Izrael
a deti Siona zo svojho Kráľa!
Nech v tanci chvália Jeho meno,
s bubnom a gitarou
nechže Mu spievajú!
Veď Pán má záruku
vo svojom ľude,
pokorných spásou ozdobi.*

*Nech radujú sa v sláve pobožní,
na svojich lôžkach
nechže tešia sa!
V ich ústach bude oslava božia,
v ich rukách bude dvojsečný meč.
A na pohanoch vykonajú pomstu
a potrestajú národy
a do reťazí poviažu ich kráľov
a kniežatá ich do železných pút.*

*Lebo tak bolo dávno napísané,
že vykonajú spravodlivý súd
na slávu pobožných až na veky.
Buď pochválený Pán!*

*Chváľteže Boha v svätyni Jeho,
na Jeho mocnej oblohe chváľte!*

*Chváľte Ho
za Jeho udatné skutky,
chváľte Ho
za jeho nesmiernu veľkosť!*

*Chváľte Ho za zvukov trúby,
chváľte Ho gitarou, harfou!*

*Chváľte Ho bubnom
a kolovým tancom
chváľte Ho strunou, pišťalou!*

*Chváľte Ho cimbalom hlasným,
chváľte Ho zvučným cimbalom!*

*Všetko, čo dýchaš, Ho chváľ!
Buď pochválený Pán!*

Súd je v tom, že Svetlo prišlo na svet

(Jn 3, 14-21)

Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal život večný ... Práve v tom je súd, že Svetlo prišlo na svet.. kto však koná podľa pravdy, vychádza na svetlo.

Boh, prameň a plnosť života ani „nemôže“ rozdávať iné než život. Smrť prichádza sama z jeho odmietnutia. A my si radšej vyberáme smrť ako

život. Čosi rozumom nepochopiteľné, pôsobenie príťažlivej sily zla, tajomstvo nepravosti. Je to hĺbka osobnej tragiky každého z nás, onen nevyspytateľný strach vykročiť na svetlo a nechať sa ním ožiarit a pritiahnúť. Svetlo prichádza, ale aj do svetla sa prichádza, vedome vstupuje. Preto sa z tmy „vystupuje“. Nie je to len pochopenie pravdy a súhlas s ňou, ale aktívne „zanechávanie“ skutkov tmy, a konaním dobra postupné „stávanie sa“ synmi svetla. Do hriechu sme sa narodili, do svetla sa treba aktívne preporodiť. Práve preto, že Božia ponuka je božská, lebo je ňou Boží život, nemožno ju uchopiť inak než vierou. Len vierou sa možno pohybovať súčasne oboma nohami na zemi, a zároveň byť srdcom ponorený do Božieho sveta. Je to viera, vyjadrovaná postupnými odpoveďami na jednotlivé výzvy jeho slova. Ono vnáša svetlo a život a vyslobodzuje z temnoty a lži „vraha a luhára od počiatku“. Vychádzať na svetlo znamená „uverovať“ - je to čosi priebežné, podobné kráčeniu v neznámom teréne, zvažovanie a osudové rozhodovanie sa z jedného kroku na druhý.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Zastupovanie:

Počas mojej neprítomnosti ma bude zastupovať vdp. Ján Behula z farnosti Báhoň. (tel. kontakt: 033/645 53 34)
V prípade zaopatrovania alebo pohrebných obradov sa obráťte na neho.

Púť priaznivcov TV Lux:

Televízia LUX pozýva všetkých svojich divákov a podporovateľov na 2. ročník Púte TV LUX do Rajeckej Lesnej. Uskutoční sa v sobotu 27. augusta a hlavnými hosťami budú Mons. Tomáš Galis a Kateřina Lachmanová. Pre rodiny s deťmi je pripravený špeciálny program s Klbkom a s animátormi z eRka.

Vďačnosť ako cesta

Viera nás robí schopnými postaviť sa ku každej udalosti pozitívne, s nádejou hľadať s Bohom v každej udalosti cestu k rastu. K rastu môže pomôcť nakoniec i to, čo je ťažké. Samozrejme, prežívame aj radostné udalosti, ktoré jednoducho prijímame. Môže nám ale uniknúť, že sú pozvaním k vďačnosti. Tá nám otvára srdce pre Božiu lásku a jeho ďalšie obdarovanie.

Spomeňme si na evanjelium o desiatich malomocných (porov. Lk 17, 11-19). Fyzicky uzdravení boli síce všetci, ale len ten, ktorý sa vrátil Pánovi poďakovať, si odniesol spásu - uzdravenie omnoho hlbšieho charakteru. Tak to v duchovnom živote funguje. Vďačnosť nás otvára pre tie najväčšie dary.

Preto je dôležité nepovažovať nič za samozrejmosť. Nie je samozrejme, že sa (väčšinou) môžeme postaviť na vlastné nohy, že vidíme a počujeme, že máme strechu nad hlavou a máme čo jesť. Nie je samozrejme, že sme dostali dar viery, že poznáme Božie slovo, že máme niekoho, kto nás má rád.

Vďačnosti sa musíme naučiť. Patrí k identite Božích detí, ktoré sa radujú z Božej štedrosti.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 21 . týždni Cezročného obdobia-(C)

22.VIII. pondelok

08:00 Za ť z rodiny Oľapkovej

23.VIII. utorok

18:00 *Nebude*

24.VIII. streda

18:00 *Nebude*

25.VIII. štvrtok

18:00 *Nebude*

26.VIII. piatok

18:00 *Nebude*

27.VIII. sobota

08:00 Za ť Jána a Máriu Stojkovičových a ich rodičov

Upratovanie kostola: 76 - 100

28.VIII. Dvadsiatadruhá nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 Za ť kňaza vdp. Rudolfa Granca, SDB

Lektori: Macáková E., Radakovičová J. .

11:00 Za farníkov

Lektori: Šustová D., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

22.VIII. pondelok Panna Mária – Kráľovná – Sp

23.VIII. utorok Sv. Ružena Linská – Esp

24.VIII. streda Sv. Bartolomej, apoštol – Sviatok

25.VIII. štvrtok Sv. Eudovít, Sv. Jozef Kalazanský, kňaz – Esp

26.VIII. piatok Sv. Anastáz, mučeník

27.VIII. sobota Sv. Monika – Sp

Ježišova prísna a múdra odpoveď

„On im odpovedal: ‚Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?‘ Ale oni nepochopili slovo, ktoré im hovoril“ (Lk 2, 49 - 50).

I. Rozjímaj o prísnej a múdrej odpovedi, akú dal náš Pán svojej matke. Ježiš, Človek - Boh, konal všetky svoje skutky v súlade s vôľou nebeského Otca. Božiu vôľu prijal celkom za svoju, akoby ani nemal inú - až tak dokonale zjednotil svoju vôľu s vôľou Boha Otca.

Nič nemiloval väčšmi ako Božiu slávu a všetky svoje skutky podriadil tejto jedinej vášni. Božia vôľa a Božie zámery formovali všetky jeho slová a myšlienky, takže mohli byť dokonalým nástrojom v Božích rukách.

Boh Otec ti dal Ježiša ako vodcu a učiteľa, a preto sa od neho uč, ako máš kráčať po ceste duchovného života. Spoj sa s Ježišovou vôľou a miluj Boha láskou, akou Ježiš miluje svojho a tvojho Otca. Svoje myšlienky, slová a skutky spoj s myšlienkami, slovami a skutkami Ježiša Krista. Nech sa tvoja vôľa zjednotí s Ježišovou, aby bola Božia vôľa tvojou a aby si sa vo všetkom dokázala zrieknuť svojvôle. Oživuj v sebe rýdzy úmysel hľadať iba Božiu vôľu a zároveň sa zriekaj svojich túžob a zámerov. Si živým údom Kristovho tela, a preto sa nechaj viesť svojou Hlavou, svojim Učiteľom, svojim Pánom a svojou Láskou. Ak je Ježiš naozaj tvojím životom, dovoľ mu, aby žil v tebe svoj svätý život. Takto sa rýchlo zdokonalíš.

II. Rozjímaj o tom, ako sa Boh správa k svojim skutočným priateľom. Pozri, ako odpovedá svojej matke, ktorá mu nežnými slovami, plnými lásky, vyčíta jeho neprítomnosť. Oslovuje ho syn môj, aby ho pohla k súcitu so svojou bolesťou a s trápením svätého Jozefa, aké pociťovali, keď ho hľadali.

Pán sa však správa, akoby ho nezaujímala bolesť a utrpenie milovanej matky. Prísne jej odpovedá tajomnými slovami:

„Prečo ste ma hľadali?“

Všímni si na tomto príklade, ako sa Boh správa k svojim ozajstným priateľom. Niekedy sa im skrýva, ale nerobí to preto, žeby sa dopustili nejakej chyby, ale preto, aby očistil ich zmyslovú lásku. Pozbavuje ich nežných prejavov svojej lásky, takže strácajú radosť plynúcu z nábožnosti, akú v nich prv vyvolávala Božia prítomnosť. Robí to preto, lebo chce, aby ho hľadali, aby sa stali pokornejšími a aby si získali zásluhy. Chce im totiž vliať silnú a čistú lásku. Avšak duše toto Božie pôsobenie prežívajú bolestne. Sťažujú sa a zdá sa im, že Boh si nevšima ich bolestný nárek.

Boh ich však chce doviest' do stavu dokonalosti a čistej lásky. Toto koná Božia sláva v dušiach.

Duša jednako nechápe, čo sa v nej deje. Nech však nepodľahne netrpezlivosti ani znechuteniu, nech sa nezarmucuje ani nesťažuje, ale nech robí to, čo urobila Pánova matka, ktorá v láskyplných slovách pokorne vyliala svoju bolesť pred svojim synom.

Aj ty urob to isté. Pokorne vyznaj svoju slabosť Bohu a v náreku lásky mu vylej svoju bolesť. Vtedy ťa Ježiš poteší.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie.“

Čas žatvy

„Povedz mi, čo čítaš, a ja ti poviem, kto si.“ To je pravda, ale ešte lepšie ťa spoznám, keď mi povieš, čo si prečítaš aj po druhý raz.

Francois Mauriac

Väzeň, ktorého pre jeho politické presvedčenie odsúdili na smrť, si večer pred popravou vyžiadal filozofické spisy. Keď sa ho na druhý deň opýtali, načo mu tie knihy ešte boli, odpovedal: „Naplnil som si dušu.“

To je najväčší dar kníh, že nás vnútorne obohacujú, že nám pomáhajú objasniť zmysel života a utrpenia. V takom prípade „čítať“ znamená toľko ako zväzať úrodu.

Skúseného čitateľa poznáme podľa toho, že si vie oceniť životopisy. Spoznávať, ako iní ľudia zvládli život, ako sa odvíjali a rozvíjali, spleťali a rozpleťali nitky ich existencie, to je vždy zážitok plný prekvapení, ale aj nápomocný a utešujúci.

Ale mali by sme siahnuť aj po iných, menej náročných knihách, ktoré nás iba zabávajú, pri ktorých sa uvoľníme, zaženieme čas - po cestopisoch, dobrodružných románoch, reportážach, kriminálkach.

Víno je skvelý nápoj, ale smäd môže lepšie uhasiť voda. Vyberme si teda knihy podľa vlastnej potreby. Iné, keď sa potrebujeme osviežiť, iné, keď potrebujeme liek. A zasa iné, keď hľadáme životnú múdrosť.

Kto má knihy, nikdy nemôže byť celkom nešťastný.

Paul Ernst

Iba ťažko sa dá vyjsť s človekom, ktorý nečíta knihy. Ale vôbec sa nedá vyjsť s tým, kto číta iba zlé knihy.

Hans Reimann

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Pavučinové čipky v lesnej galérii na sklonku leta

Na sklonku leta, keď príroda stráca letnú sviežosť a zaodieva sa do smútočnej hnedosivej farby, býva človeku akosi clivo na duši. Povrchnému návštevníkovi prírodných zátíší by sa mohlo zdať, že v tomto ročnom období niet veru v prírode čo obdivovať. Opak je však pravda.

Keď sa na sklonku septembra poveternostná situácia vyvinie priaznivo a v našich končinách zavládne babie leto, môžeme sa tešiť na návštevu lesnej galérie s vystavenými pavučinovými čipkami. Ak sa do lesných zátíší dostaneme počas schádzania slnka, ktoré v správnom uhle zasvieti na výtvory majstrov pavučíkov, pred umeleckými dielami týchto drobných stvorení zostaneme stáť v nemom úžase. Páperové chocholce bodliakov a pichliačov pozachytávané na jemných vlákenkách pavučiny vyzerajú naozaj ako najkrajšie vianočné dekorácie. Keď na tieto prírodné ozdoby zasvieti zlatistými lúčmi slnko, predtým sa odrazu zažne priam rozprávkový vianočný stromček. Hoci vianočný čas je ešte veľmi ďaleko, pretože v zátíší lesa panuje práve babie leto, borovice, jedle a smrek vyzdobené pavučinovou dekoráciou navodzujú u mňa originálnu vianočnú náladu, ktorú si nezmazateľne ukladám do pamäti spomienok, aby som si ju mohol kedykoľvek sprítomniť.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Ochrana života

Znakom našej doby je aj angažovať sa za ochranu životného prostredia. Milióny ľudí bojujú za ochranu chorých lesov a morí. Spolky na ochranu zvierat budujú útulky. Ale ročne sú tisíce bezbranných detí odsúdené na potrat. Kto otrávi vodu v potoku a pritom zabíja ryby, právom sa tvrdo potrestá. Kto však zabíja nenarodené dieťa, spravidla sa nemá čoho báť. Dvojitá morálka?

Skôr však, akoby sme súdili, zamyslime sa nad príbehom, ktorý rozpráva mladý otec: Osem rokov som bol úplne šťastný. Žil som spolu so svojou priateľkou Ilzou. Mali sme pekný byt, luxusné auto a obaja dobre platené miesta. Mohli sme si všeličo dožičiť a boli sme šťastní. Zosobášeni sme neboli. Zastával som názor, že dvaja ľudia, ktorí sa majú radi, môžu byť šťastní aj bez sobášneho listu. Ilza s tým síce celkom nesúhlasila, ale časom sa podrobila.

V jeden večer som nadviazal rozhovor o našej dovolenke. Mal som pripravené veľké prekvapenie. „Čo

keby to bola cesta do Afriky, do Kene?“ - opýtal som sa. Ale nepočul som očakávaný výkrik radosti. „Nebudem môcť cestovať do Kene, lebo som v druhom stave,“ povedala Ilza. Musel som chvíľu počkať, kým som sa spamätal. „No a? To nie je dnes nič hrozné. Niekde sa zahlásíš a za desať minút vec prežiješ. Peniaze tu nehrajú rolu.“

V Ilzinej tvári sa zrazu objavil výraz pevného rozhodnutia. „Nie,“ povedala, „peniaze ozaj nehrajú žiadnu rolu. Ani pre teba ani pre mňa. Nikde sa nezahlásim, aby som vec prežila za desať minút. Dieťa si nechám.“ V tomto momente som videl, ako sa kníže moja ťažko vybudovaná stavba hospodárskych istôt. „Potom budeš na to sama, aby si ho mala,“ počul som svoj hlas. „Ja tu s tebou nehram.“

Ilza bez slova vstala, doniesla kufor a balila doňho pár vecí na oblečenie. Obliekla si kabát a podala mi ruku. Náš „voľný pomer“ mal aj tie prednosti, že človek nepotreboval právnikov ani sudcov. Človek si podá ruku a povie „Zbohom“!

Nechal som Ilzu odísť. Hádám aj preto, lebo som vedel, že pôjde iba o dve ulice ďalej k matke a že ju celkom nestratím z očí. Bol som si istý, že ju prehovorím. Nestalo sa tak. V nasledujúcich mesiacoch som videl, ako pribrala. Videl som jej úzku tvár s veľkými tmavými očami, vyžaroval z nich zvláštny pokoj, vnútorný pokoj. Raz som ju pozoroval, ako stojí pred výkladom, a zrazu si ruku položila na brucho a usmiala sa.

Našu cestu do Kene som stornoval. Zakrádal som sa okolo Ilzinho domu, potajomky som ju pozoroval. Jedného dňa sedela v malej cukrárni len dva stoly odo mňa. Nevidela ma, bola bledšia ako inokedy, s nechutou sa hrala s vidličkou. Zrazu sa skrčila, pritlačila obidve ruky na brucho, vidlička padla na zem. Servírka utekala k nej: „Je vám zle?“

Ilza sa s námahou vystrela. „Moje dieťa, prichádza. Prosim, pomôžte mi, zavolajte sanitku!“ Odsotil som stoličku tak prudko, že sa prevrátila. Potom som odtlačil ľudí. „Choďte preč, urobte miesto! Ja som otec.“ Ilza sa pozrela na mňa, objala ma okolo krku a ja som ju vyniesol von na ulicu, kde práve prichádzala sanitka.

Lekár povrchne prezrel Ilzu a mykol plecami:

„Neviem, či ešte stihneme nemocnicu?!“ Keď som chcel nastúpiť do sanitky, lekár ma zadržal: „Kto ste?“ „Ja som otec.“ Čo sa stalo cestou, neviem presne opísať. Lekár zo záchranky ma odtisol bokom, bral všelijaké prístroje a niečo hovoril do mikrofónu. Ilza kričala a do jej kriku sa miešal celkom bezmocný tón, nárek, tenký hlások. Moje dieťa - naše dieťa. Lekár mi ukázal dieťa, zabalené do hrubej prikrývky. Videl som malú tvár, červenú, plnú vrások, vlhké tmavé vlasy, malilinké prsty.

„Ja som otcem!“ uistil som ho. „Ja som otcem!“ Hmla, ktorá zahaľovala mesiace môj mozog, sa zdvihla, škrtič, ktorý stískal moje hrdlo, uvoľnil svoje prsty.

V nemocnici som sa tackal ako opitý za Ilzinými nosidlami. „Matke a dieťaťu sa vedie dobre,“ počul som hovoriť lekára zo záchranky, „iba otec potrebuje lekársku pomoc.“ Viem, správal som sa ako figúra zo zábavného časopisu, ale to mi vôbec nevadí. Ilza som neskôr povedal: „Myslím, že by mi nevadilo, keby som ohluchol. Prvý výkrik nášho dieťaťa som počul.“ A Ilza povedala, že to boli najkrajšie kvety, ktoré dostala.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku